

"لازم نیست ترکیب‌بندی کنید، دنیا خودش ترکیب‌بندی است"

این جمله از عکاس آلمانی آرنو فیشر است که به تازگی عکس‌هایش در نمایشگاه راه ابریشم به نمایش درآمده است. این نمایشگاه از طرف موسسه‌ای در آلمان برگزار شده که هدفش به نمایش گذاشتن عکس‌های این عکاس در چند کشور مختلف است.

با ورود به نمایشگاه در اولین نگاه متوجه تفاوتی واضح در نحوه‌ی ارائه و قاب‌های آثار می‌بینیم. تفاوتی که برای من به مانند تفاوت بین ماشین‌های تولید داخل در مقایسه با ماشین‌های خارجی است. قاب‌ها فارغ از جهت افقی یا عمودی عکس‌های درونشان، همگی با یک شکل و اندازه و در خط دید چشم نصب شده‌اند و بر خلاف قاب‌های معمول امروزی که از جنس MDF یا طرح چوب هستند، قابهای چوبی و با کیفیت این مجموعه اصالت آثار را دو چندان می‌کنند.

در این نمایشگاه به سرعت متوجه تقسیم‌بندی آثار به چند بخش می‌شویم اما به راحتی نمی‌توان مرز این تقسیم‌بندی را تبیین کرد. ابتدا با عکس‌هایی از آلمان غربی و شرقی مواجهیم که در عنوان عکس‌ها نام محل ذکر شده است. پس نمی‌توان اهمیت مکان ثبت تصاویر را نادیده گرفت. با این دید ناخودآگاه میل به مقایسه در بیننده شکل می‌گیرد و برای این نمایشگاه هدفی مشخص در نظر می‌گیرد: مقایسه بین آلمان غربی و شرقی در یک دوره‌ی زمانی بحرانی. اما با ادامه‌ی سیر در نمایشگاه این پیوند شکسته می‌شود و وارد فضای عکس‌های پرتره از افراد معروف می‌شویم که با دقت و وسواس خاصی ثبت شده‌اند و در همین‌جا عکاس جمله‌ی خود را درباره‌ی ترکیب‌بندی تا حدودی نقض می‌کند.

در ادامه با دیدن مجموعه عکس پولاروید که تماماً با فضای آثار دیگرش متفاوت است درمی‌یابیم که این نمایشگاه هدفی جز ارائه پورتفولیوی یک عکاس متوفی ندارد. نکته‌ای که با کمی دقت می‌توانستیم قبل از ورود به نمایشگاه دریابیم.